Мамі

Весняна мжичка. Снігу вже нема,
І я сиджу у теплому покої,
Де крокуси у чарці із водою
Біліють від темна і до темна.

І любо пити ритуальний чай
До крокусів, до постатей в альбомі,
Фіксуючи краплини однотонні
І поволоку ніжну на очах.

Моя старенька мамо, певна річ,
Стара́нно ритмізована омана
І шепітлива та прозора манна
Не приведуть тебе у глупу ніч,

Коли не буде місця для очей,
Коли ці квіти безпорадні згаснуть,
Коли я проклену надію власну,
І віру проклену, і що там ще…

Але надійде на світанку сон,
Легкий, немов пилок жовтогарячий,
І я побачу: ти, далека, плачеш,
Торкаючись до ран моїх перстом.